

Gunita Irbe

**

Vārdi aiznes mūs
tuvāk pie sevis...
Kāpēc es nedzīrdi tevi?
Ar vārdiem,
kas šodien vairs nenozīmē neko,
aizaug ceļi.
Vārdi aiznes mūs
tuvāk pie sevis...
Es - tikai tālumam jūtu.
Kāds ko sacīs?
Ieskatos klusumam acīs.

**

Vai šajā dzīvē
vēl iespējams arī
mīlēt, vai tikai –
censties pagūt
un izturēt?
Dzīvot.
Mīlēt.
Pagūt.
Un - izturēt.

* *

Kāds manī
pludina krāsas...
Gudri.
Un nemanāmi.
Sirdī
dzīst plaisas.

Vēl vakar
es pelēka biju.
Klusa.
Šodien
visas krāsas
manī kļūst māsas.

Tūlīt
es došos ielās...
Kaut kas manī no tauriņa būs...
Jūs smaidot teiksiet -
tā tauriņu domas
krāsaini un viegli
pie ziediem plūst...

Zane

Šodien un rīt

Šodien mani gulbji
vainīgām acīm,
rīt - mērķtiecīgi, brīvi.
Šodien lapsa nepieradināta,
rīt - nelūgta uz brokastīm nāks.
Šodien bites kāres pienesīs,
rīt – dzels

**

No sirds uz sirdi
nav bezvīzu režīms,
ir robežas, kontrolpunkti.
Var neieļaut, var izraidīt...
Bet var patvērumu dot,
pasargāt.
No sirds...
Un pienāk vakars
gurdens, miermīlīgs
kā kaķis,
un gribas tik vien,
kā svaigi plūktu
liepu ziedu tēju...
Ir septembris.
Zied virši, tos nenes mājās!
Bet dzīvot?
Dzīve viena dota.
Zelts...
Nē, man liepas ziedošas
un pilnas bišu kāres...

Ivars Strautiņš

Brīdis klusuma

Brīdis klusuma nav iedegt sveci vienu,
labo aizgājēju reizēm pieminot.
Tā ir laime sevī atmodināt Dievu
un par dzīvi abiem kopā paklusēt.
Brīdis klusuma ir kopā saplūšana
ar pirmo kļiedzienu un vaidu pēdējo,
trauksmes sekundes pirms mājās atgriešanās,
prieka asaras, pirms apskaut savējos.
Brīdis klusuma ir tevis satikšana,
tas ir neaprakstāms iemīlētsprieks.
Tā ir gluži kā no pelniem atdzimšana.
Tas ir baltums, kas ir baltāks vēl kā snieg.

Lūgums

Dod Dievs reiz divām vientulībām tikties,
un beidzot visu kopā izdzīvot.
Cik daudz ir viņās raibu sapņu krājiņus,
cik maz no laimes dāsnās rokas sniegts!
Dod viņu likteņtakām sakrustoties,
lai atpiņķerēt nespēj vairs neviens.
Dod tādā mīlestībā iedzīvoties,
lai noreibums no viņas nepāriet.

Sapnis mi-minorā

Nāc - izdomāsim klusumu
no labākajām domām
un apjumsim ar pusnakts debesīm,
līdz ieradīsies eņģelis
ar naktsvijoli rokās
un mi-minorā sapni nospēlēs,
no kura sadzīst dvēseles,
plaukst sirdspuksti un glāsti,
caur kuru līdz pat laimei aizstaigāt.
Nāc - izdomāsim klusumu
jo smalki izmeklētu,
un ļausim mūsu sirdīm parunāt.

Par nepateikto

Starp vasaras pusnakti, atmiņām, smaidiem,
starp reiboni vieglu un zāles smaržām,
kā malduguns liesma nakts miglājā dziestot,
bikls un netverams palika klusēt
uz pavērtām lūpām kāds nepateikts vārds.
Par to, kā var iemīlot dvēsele lidot,
kā alkstot pēc laimes var uzziedēt sirds...
Kā laimīgam pamosties, noskūpstīt tevi
un vienkārši pateikt: labrīt.

Iveta Krūmiņa

**

Vēl nezinu, vai šovakar
tevi gaidīšu ļoti,
bet domas būs pusparvērtas,
uz krampīša,
un durvis tur nečīkstēs
nu itin nemaz.

Vēl nezinu, vai pēc tevis
ilgošos ļoti,
bet sirds uz pirkstgaliem
zagsies pie vēdlodziņa,
lai dotu tev ziņu,
ka šovakar gaidīšu.
Ļoti.

Arvis Degums

**

Kaut ko vienkāršu, bet skaistu -
varbūt kaklarotu,
varbūt saules rietu plaukstā
man pie tavas gultas nest.
Kaut ko patiesu, bet skaistu -
varbūt pīladžzaru
man uz tavām krūtīm
aizmigušai likt.
Kaut ko patiesu, bet skaistu -
varbūt tautasdziesmu,
varbūt mīlestību tādu -
vienkāršu un īstu.

**

Uz tavas blūzītes baltās
dzeltens tauriņš un saules stars.
Kurš kuru sildīs,
kurš rotaļās ies?
Uz tavas blūzītes baltās -
matu cirtas un nerātņš vējš.
Kurš kuru pieņems,
kurš atraidīs?
Uz tavas blūzītes baltās
mans pieskāriens tvīkst.
Vai izaugt tam ļausi,
vai aizgriezīsies?
Uz tavas blūzītes baltās
liktenstāsts uzrakstīts -
ar dzelteniem tauriņiem,
matu cirtām
un tvīkstošu glāstu.

**

Nāc!

Tu jau drīksti, tu gaidīta esi!

Man vienalga, kas tavu augumu sedz -
zīda kleita vai blūze bez pogām.

Nāc,

tu jau drīksti, tu gaidīta esi!

Un visas pasaules dimanti
ir tāds „it nekas”.

Nāc!

Lai minūtes deg, un ēnas kaislīgi skūpstās,
kad auglīgas vārpas mēnesi sedz.

Nāc

un ieraksti manī savas sāpes un prieku,
un tās ēnas, kas kaislīgi skūpstās.

Nāc

uz to vietu, kur nešķiras,

kur Dievs svētību dod,

un auglīgas vārpas mēnesi sedz!

**

Pie manis nenāc pārāk vēlu -
es pārāk vēlu esmu ciet.
Tik aizvērts - tā, ka paša elpa,
nakts krūtīm pieskaroties, krīt.
Pie manis nenāc pārāk vēlu,
kad esmu es starp ēnām viens,
kad esmu es kā uguns mēle,
kas visu paņem tik sev vien.
Pie manis nāc, kad puķe uzzied,
kad vējš kā bite mazliet dzeļ,
kad esmu es bez ēnām ejošs
un tāpēc velnišķīgi dzīvs.
Pie manis nāc par elpu palikt,
un tad es nebūšu vairs ciet,
un tad no tavām krūtīm nakti
man varbūt ļauts būs noskūpstīt.

**

Nejautā man par rudeni,
nejautā salnu laikā, -
šai laikā viss pārtop un pārvēršas,
šai laikā man gribas skumt.
Nejautā man par rudeni,
ozola zīlei jautā,-
tā krizdama zin, ka tās pieskāriens
jaunā ozolā plauks.
Nejautā man par rudeni,
šajā laikā un stundā kad guļ
bijušai vasarai azotē
visskaistākais puķu gans.
Nejautā man par rudeni,
kad naktīs pūces kā bieds,-
piekļiedz mani ar nolemto
dziesmu, kas nepiedzims.
Pajautā man par mirkli, kas lūdz,
Pajautā, neaizliedz!
Mani gājputni noburtie
pie tevis grib sildīties.

Sibilla

**

Es gribu pacelties pāri
zemei, jumtiem, koku galotnēm,
mākoņiem.

Arī zvaigznēm –
lai tās pielīp pie papēžiem.

Es gribu nolaisties zemē:
pienenēs, usnēs un magonēs.

Arī dubļos –
ar zvaigznēm pie papēžiem.

Es gribu dzīvot mīlestībā –
ar dubļiem un zvaigznēm pie papēžiem.

**

Līst zvaigžņu lietus
pār padarītiem darbiem.

Kāda pabeigtība.

Kāds miers!

Šķiet, tavam uztrauktam vaigam
maigām rokām pieskāries Dievs!

**

Es gribu tev novēlēt puķu mežu.
Tādu – ar smaržām un klusumu dižu,
ar vakara blāzmas kvēli,
ar zilu tauriņu spārnu vēdām,
ar cilvēku nemītām pēdām.
Tādu es vēlu tev dvēseles puķu mežu!

Es gribu tev novēlēt bezgalību.
Tādu – ar burvīgu zvaigžņu lietu,
ar sauli un zemi savā vietā,
ar cilvēkiem, kurus tu sauc par saviem,
ar domu un ideju paliekiem.
Tādu es vēlu tev bezgalību!

Es gribu tev novēlēt mīlestību.
Tādu – ar pleciem platiem un stipriem,
ar bērniem – mīļiem un ģipriem,
ar mājas čībām un sveču liesmām,
ar pasaules elpu un savām dziesmām.
Tādu es vēlu tev mīlestību!

Anita Graumane

Mans laiks ir apstājies...

Es tagad varu vērot,
Cik lēni kļavas lapa sarkst no rīta,
Kad saule atbrīvo no salnas skūpstā,
Ko nakts tai uzspiedusi vēsām lūpām.

Mans laiks ir apstājies...

Es tagad redzu,
Cik mierīgi dzen vējš pa dīķa virsmu
Tik sīkus vilnīšus, ka noreibst galva
No gaismas sudraba, kas pretī vizmo.

Mans laiks ir apstājies...

Es esmu lēna
Kā brūnā govs, kas pļavā zāli gremo,
Kā kaķis laisks, kas izstiepies uz loga,
Ir aizmidzis, ne prasa ko, ne domā.

Es arī gribu aizmirst visas domas
Un ļaut, lai miers caur mani gaiši staro,
Lai sapņi nāk no tālas aizmirstības
Un manu dvēseli ar prieku baro.

Mans laiks ir apstājies...

Es tikai jūtu
Kāds dīvains spēks jau dziļi aug un zaro.

**

Nē, debesis nevar būt mazas –
Tās plešas pār visiem mums,
Nē, debesis nevar būt mazas –
Ir gaisma to piepildījums.

Nē, zeme nevar būt maza –
Mums visiem ir vieta uz tās,
Nē, zeme nevar būt maza –
Kā fenikss tā atjaunojās.

Nē, jūra nevar būt maza –
Ik dienas tā ūdeņus dzen,
Nē, jūra nevar būt maza –
Tik mūžīga tā ir jau sen.

Un uguns nevar būt maza –
Tā katrā pavardā deg,
Tā silda un iznīcina,
Un šķīsta, kad pāri tek.

Vien cilvēks...

Tik mazs reizēm cilvēks,
Kad karot ar visiem grib,
Kad valdīt un iegrozīt visu
Tam iekārē acis zib.

Kad izaugsi, cilvēk?
Kad būsi tu gara gaismā tik liels,
Lai saudzētu pasauli mazo,
Kā kādreiz tev nolīcis Dievs..?

Balāde par zirgu

Stāv zirgs...

Tas baltais zirgs ar zilām acīm,
Ar kuplu asti, krēpēm cirtotām...
Tas, kas no bērņības man līdzī nācis,
No tik daudz izlasītām pasakām.
Stāv gatavs skrējienā ik mirkli saspringt,
Ar kājām dīžājas un nāsis pleš,
Nav pieradināms tas ar lēnu glāstu,
Jo dvēsele tam – mežonīgais vējš.
Es – maza meitene pa lauku taku eju
Un sapņoju...drīz princis pretī jās.

Stāv zirgs...

Tas baltais zirgs ar putna spāriem,
Tas noslēpumu pilnais vienradzis...
Reiz nesa mani viņš pa sapņu zemi –
Nu ir no saviem sedliem izmetis...
Kā atkal gribētos tam klusi pielavīties,
Lai mūzas spārni mani augšup ceļ
Un gara gaisma pārlīst dvēselei...

Stāv zirgs...

Tas melnais zirgs ar brūnām acīm,
Kas katru pēdu uz šīs zemes zin,
Kas samta lūpām manu vaigu noglauž
Un sānu sviedraino gar ilksi trin...
Es varu saņemt viņa lielo galvu
Un skūpstīt nāsis salā sarmotās...
Bez grožiem pārvedīs viņš mani mājās
Un gaidīs rimts, kā melnam zirgam klājas.

Stāv zirgs...

Ir dvēselē tie visi trīs
Kā vienā trijjūgā uz mūžu jūgti...
Ne aicinu, ne saucu, paši nāk,
Kā Dieva sūtīti un Laimas lūgti.

**

Es gribu norakstīt no sevis sāpes nost,
Lai aiziet tās pa salnā baltu pļavu...
Lai izzūd purvājā vai dūksnājā, kur rok
Tos dziļos grāvjus nosusināšanai.

Lai augums balts kā maizes klaips uz lizes
Guļ pirms to šķīstī karstā krāsns mute...
Un tad lai smaržo dzīvība ar spēku,
Kā tikai zeme smaržot spēj un rudzi.

Es norakstu no sevis sāpes nost...
Un putns manai dvēselei dod spārnus,
Es atkal lidoju, jau saule most...
Es esmu tur, kur gaisma pāri strāvo.

Vija Poļaka

Silts mīļums

Silts mīļums atnākt var ar tevi,
Kas atnestu man pavasari...
Kad mākoņi ir caurspīdīgi,
Un zeme elpo pilnu krūti –
Vai jūti?
Saule visam pāri, jūti?
Šo ilgu pavasari sūti,
Kad rudens dubļos stieg man kājas,
Caur miglas autiem neredz mājas...
Liec baltām dūjām spārnos celties,
Lai vēsta tās, kur varu smelties
To spēku,
Kas tur ilgu slāpes
Pēc pasakainiem pavasariem –
Jel sasien rudens lapu pušķus
Un aizdzen projām tumsas mošķus!
Lai tas, kas skaists, top ilgi glabāts
Un pasargāts, kas garā bagāts.
Ļauj iemīlēt to rudens daļu,
Kad skumji vēji sajūt vaļu...
Ar mīļumu, kas silst tev krūtīs,
Sirds mana pavasari jutīs.

Inta Vīksniņa-Driķe

Vārdi bez atbildes

Es ticu, ka vārdi tā neizgaist
kā vējā kaisītas ziedlapas.
Tiem ir savs segums, tie dvēselē kaist,
un klejo, un maldās bez atbildes.

Es ceru, ka lietavas pāries drīz,
un sienāži sisinās pļavās,
ka dāliju liesmas vēl nedzisīs,
bet kvēlos šīs vasaras skavās.

Jā, dzīve mēdz pārdomas izraisīt.
Vien žēl, ka vārdiem nav atbildes.
Ja mēģinu zvaigznēs ko izlasīt,
tad liekas, ka vēji to projām nes.

Sandra Ivanova

**

Sarkstošā kļavā paslēpies rīts
caur lapotni pasauli vēro -
krītošās lapas virpuļo dejā
vēja vijolei skanot.
Kā notis birst lapas man matos,
es nebaidos viņu lietus.
Aiz sajūsmas es pat
caur pelēko miglu ietu.

Ivars Strautiņš

*

Tev būs tēvu un māti klausīt, bet ja nebūs, tad tu jau esi pusaudža vecumā.

Tev nebūs nepatiesu liecību dot pret savu tuvāko, bet ja būs, tad tev ir labi samaksāts.

Tev nebūs iekārot nevienu lietu, kas pieder tavam tuvākajam, bet ja būs, tad tu esi aktīvi iesaistījies privatizācijas procesā.

Tev nebūs nokaut, bet ja būs, tev draud mūža ieslodzījums.

Tev nebūs laulību pārkāpt, bet ja būs, tad tev nebūs nākamo laulību pārkāpt.

Tev nebūs zagt, tātad tev būs mūžam nabagos staigāt.

*

„Iesākumā bija vārds.” Pēc tam bija vārds pa vārdam, un tālāk jūs jau visu zināt.

*

Ļaunums būtu jāsaslēdz labestības važās un jāsoda ar mīlestību, citādi tas nekad nebeigsies.

*

Manuprāt, ir nepareizi kādu atsevišķu sociālo slāni saukt par trūkcūcietējiem. Mums katram ir savi trūkumi, no kuriem mēs ciešam.

*

Simtkārt labāks ir paties prieks par labklājību, nekā teatrāls askētisms.

*

Ja tev ir daudz sekotāju, pārliecinies, vai starp tiem nav slepenie dienesti. Apstājies, ieklausies. (Ja neviens neseko, turpini)

*

Ja tevi uztrauc tautas liktenis, tu nekad nekļūsi deputāts.

*

Nesauksim deputātus par simts gudrajām galvām, jo mums patiešām var noticēt.

*

Cenu politika pie mums kļuvusi burtiski nenovērtējama.

*

„Viens likums, viena taisnība visiem.” Līdz kādam stāvoklim cilvēks ir jānoved, lai tam noticētu?

*

Opozīcija aicināja gāzt Rīgas mēru. Nesaprotu, kāpēc šis cilvēks būtu jāapgāž, ja vienkāršāk būtu atbrīvot no ieņemamā amata?

*

Likumdošanas orgāns veic likumdošanas aktu.

*

Piensaimniecība sagājusi sviestā.

*

Gribēja tirgū uzstādīt dzelzsbekona konstrukciju.

*

Visi redzēja vienu un to pašu izstādi, bet katram ir savs redzējums. Nez, ko par to saka okulists?

*

Uzmanību, ja tu ikdienā klausies radio, tu vari kļūt radioaktīvs!

*

Smaidiet, jo to dara pat laime.

*

Man arī kādreiz gribētos padziedāt vai padejot ar zvaigzni, bet nez kāpēc tiek piedāvāts to darīt ar cilvēku.

*

Apceļo savu dzimto zemi. Iepazīsti arvien jaunus privātīpašumus.

*

Mēs aicinām ne tikai ciemos, bet arī pagastos un pilsētās.

*

Viņš ir vīriešu dzimtes loceklis.

*

Interesanti, ko var aizbāzt ar „puņķu tapu”?

*

Alkometrs – mūsu vērtību skala.

*

Zirga mugurā tu tiešām esi zirgā.

*

Pēc neveiksmīga kritiena sasniedzu lūzuma punktu.

*

Dakteri prot apieties ar traumētajiem.

*

Ielāgo, arī „dzelzs veselība” var ierūsēt.

*

Pēc kritiena ārsti atklāja manas vājās vietas.

*

Nav tik labi ar sievieti, cik slikti ir bez viņas.

*

Mana vientulība joprojām meklē tavu.

*

Viņa iededza liesmu manā sirdī, bet pati aizgāja ar
ugunsdzēsēju.

*

Ja ir vakarkleita, tad jābūt arī šodienkleitai.

*

Viņa bija uzvilksusi tādus apavus, ka drīz vien atskanēja modes
klienziens.

*

Starp svarcēlājiem valdīja pacilāta noskaņa.

*

Atliek vien tev novēlēt tusēt saldi, mīļo švāger!

*

Statistiskā elektrība.

*

Malumednieki arī mēdz „cilpot”.

*

- No kurienes viņi visi šeit saviesušies?
- Tas taču ir saviesīgs pasākums!

*

- Nu, kā atpūta uz ūdeņiem?
- Lieliski! Nepārtraukti lija, un ūdeņu netrūka.

*

Esmu dzirdējis, ka cilvēki dzerot skrūves.